

Francesc Xavier Marimon. "Si el conseller d'agricultura no es pogués moure del país quan hi ha risc d'incendis no ho podria fer mai. L'extinció correspon a Governació. Jo no comando el bombers."

"En prevenció i detecció no ha fallat res"

El conseller d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya, Francesc Xavier Marimon, afirma que el programa Foc Verd "es compleix amb escreix".

Vostès ja han obert una línia d'ajut als afectats. Ràpidament, en què consisteix?

—L'aspecte bàsic és un préstec al 2% per a tots els afectats. A més, per a aquelles persones que tenen fins un 70% dels seus béns afectats, donem el 50% de les pèrdues a fons perdut. Als que tenen més d'un 70% de pèrdues, els donem el 75%. Que tothom tingui els diners necessaris per reemprendre la seva empresa. En segon lloc, tots els béns que s'han cremat participant en l'extinció dels incendis els reposem íntegrament nosaltres.

—Una de les coses que més han repetit aquests dies és que amb més mitjans no es podria fer gaire cosa de més. Sis hidroavions no apaguen abans un incendi que tres?

—Penseu que cada dia hi ha pel cap baix quinze incendis. Si t'aixequés i mires per la fi-

nestra veuràs un foc que crema aquí al darrere, a Montcada i Reixac. Del dia 4 al dia 9 a Catalunya hi va haver més de mil focs. Es van apagar tots, excepte els que es van produir el dilluns dia 4, que es van donar unes condicions climàtiques extraordinàriament dures. Quan hi ha un vent que passa de 10-12 metres per segons, una temperatura molt elevada i una humitat molt baixa, és molt difícil contenir el foc. Més mitjans? Sí. Plantejarem a l'estat la creació d'un parc de material que puguin utilitzar unes comunitats o les altres segons les necessitats.

—La seva feina és que el bosc no arribi a encendre's, i la de la consellera Cuenca és apagar-lo. Per què ella s'endú més bufetades que vostè?

—La consellera s'ha endut unes bufetades injustes. Quan hi ha un incendi tothom té la sensació que hi ha una certa descoordinació, i de vegades hi és. Però això té una certa lògica, un

incendi sempre t'agafa per sorpresa. La consellera ha fet bé la seva feina. Però l'alcalde del poble que veu que no arriba l'hidroavió se sent desatès. La persona que veu com el foc s'acosta a la seva masia voldria tenir un camió de bombers allà. En molts casos no hi ha hagut la possibilitat de donar aquesta resposta.

—Parlem del dilluns 4 de juliol. Vostè, a Moscou, què hi va anar a fer exactament?

—Hi vaig anar a copresidir conjuntament amb el primer ministre de la Federació Russa, Txernomirdin, unes jornades d'empresaris russos i catalans. Vaig arribar a Moscou a les set de la tarda del dilluns. Quan vaig saber què passava vaig aconseguir un bitllet de tornada a les tres del matí amb Lufthansa, després d'una tasca molt difícil, perquè a Moscou a la nit ningú no sap res, i aquí a Espanya també era de nit.

—Quan vostè va marxar, el risc d'incendis era màxim. Troba prudent anar-se'n de viatge en aquestes circumstàncies?

—Mira, si el conseller d'Agricultura no es pogués moure del país quan hi ha risc d'incendis no ho podria fer mai. El departament d'Agricultura té les funcions de prevenció. L'extinció correspon a Governació. Jo no comando els bombers. És més, en el moment en què es produeix l'incendi jo no comando ni la meua pròpia gent: tots els nostres efectius es posen a les ordres de Governació. A banda d'això, quinze dies abans del viatge es va anunciar al Diari Oficial que el conseller Subirà assumia les meves funcions. A més, tots els mecanismes actuen hi hagi o no el conseller. Els directors generals que pertoca i els tècnics estan al seu lloc.

—Li ho pregunto d'una altra manera: és normal que al mes de juliol i amb màxim risc d'incendi els dos consellers, Agricultura i Governació, estiguin simultàniament fora del país?

—Això és una casualitat. Et diré una cosa que no m'agrada dir perquè sembla que faci propaganda: jo l'any passat no vaig fer vacances per estar sobre el territori. No tinc una competència directa sobre el tema i aquest any tampoc no faré vacances. El Govern de la Generalitat tenia previstos aquests viatges. Els consellers tenien substituïts i la gent que veritablement porta la política de prevenció i extinció hi era. El greu seria que jo hagués anat a Moscou amb el director general el Medi Natural, o la consellera Cuenca hagués marxat amb el director general de prevenció i extinció d'incendis. Aquestes persones eren al seu lloc, i fer-ne una qüestió és força banal davant la magnitud del desastre que hem viscut.

—Però vostè entén que per al ciutadà que aquell dilluns estava connectat al televisor no va ser gaire tranquil·litzador veure el conseller de Cultura dirigint les operacions?

—Jo entenc que quan un membre del Govern dóna explicacions ha de ser tranquil·litzador per al ciutadà. Les explicacions que donava el con-

seller Guitart són les que li subministrava el cap de sala. Que ningú pensi que els consellers tenen l'aptitud de comandament innat que es necessita per dirigir tècnicament un foc. El conseller porta la responsabilitat política i repon amb la seva persona de l'eficàcia del seu equip.

—A vostè l'acusen que no està complint el programa Foc Verd, que tants èxits ha tingut del 87 ençà.

—No, al contrari. Foc Verd s'ha potenciat al cent per cent.

—Tal i com el va dissenyar el conseller Miró Ardèvol?

—Canviant algunes coses.

—Es poden atribuir els incendis a aquests canvis introduïts en el programa?

—No. Hi ha una cosa que és molt clara, i la gent busca cinc potes al gat. Foc Verd en els darrers set anys ha aconseguit que a Catalunya només es cremessin 21.000 hectàrees. Però no ens enganyem: ha vingut ajudat per una climatologia adequada. Enguany a casa nostra s'han cremat moltes menys hectàrees que a qualsevol altre indret del clima mediterrani.

—Què vol dir, què si el clima no acompanya Foc Verd no és res?

—Nooo, és molt. Qui és qui ha donat els avisos d'incendi? Nosaltres, eh!

—I els bombers esperen l'avis dins de les casernes o fora?

—Depèn dels llocs. En zones de màxim risc de vegades esperen fora. Evidentment el que no pots fer és tenir la gent sota el sol esperant que s'encengui el foc.

(En aquest punt el conseller treu un cartipàs que detalla el programa Foc Verd i desgrana una dada rere l'altra: potenciació de les àrees de defensa forestal, 150 punts de presa de dades, 39 estacions automàtiques, elaboració de mapes de risc cada hora, mapes de vulnerabilitat, repartiment dels agents forestals, dues avionetes i un helicòpter fent rutes de vigilància aèria, torres de guaita... "El que no podem tenir és un home sota cada pi".)

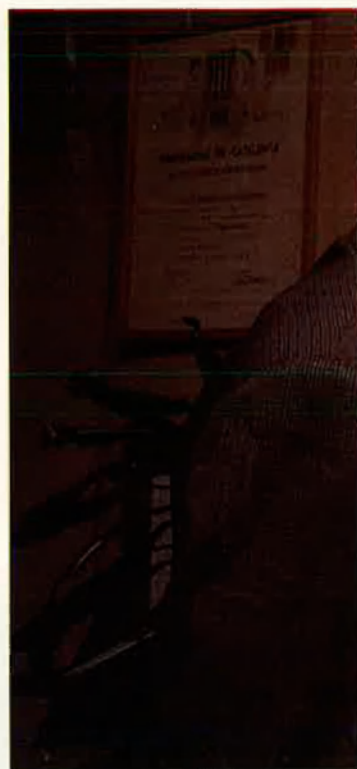
—Abans existia un conveni amb els aeroclubs que permetia que sempre hi hagués sis o set avionetes fent vigilància aèria. Per què ha desaparegut?

—El conveni tenia un cost molt important, i l'experiència demostrava que la detecció es feia més ràpidament des del nostre propi esquema de vigilància.

—És impossible enxampar els piròmans?

—Gairebé. A Catalunya hi ha molt bosc, i com no l'enganxis en l'acte... Igual passa amb els imprudents o piròmans involuntaris. Però si bé no podem enganxar el qui fa el foc sí que som capaços de detectar-lo abans que hagin passat cinc minuts.

—Després d'aquesta exhibició de dades que m'ha fet, hem de concloure que no poden fer res més del que fan?

El conseller assenyalant un foc que crema a la rodalia de Barcelona mentre fem l'entrevista. "Foc Verd en els darrers set anys a aconseguir que a Catalunya només es cremin 21.000 hectàrees. Però no ens enganyem ha vingut ajudat per una climatologia adequada."

—Sí, sí, segur que es pot fer més.

—*Què falla, doncs?*

—En la prevenció i en la detecció dels incendis, no ha fallat absolutament res. En els mitjans per apagar el foc? no ha fallat res del que teníem, però jo he après que es podien fer més coses. Tenim 3.351 punts d'aigua, i tot i que semblava molt en necessitem molts més per a proveir els helicòpters. També hem vist que la gent de les àrees de defensa forestal necessita un identificador per accedir el foc, perquè si no en molts casos les forces de seguretat no els deixen passar. Hem decidit d'uniformar aquesta gent, i fer-ho amb roba ignífuga.

—*Calia un desastre com aquest per adonar-se d'una cosa aparentment tant simple com vestir la gent adequadament?*

—Per mi personalment, sí. Des del moment en què ningú ho havia proposat, i des del moment en què les mateixes forces de seguretat actuen vestint roba inadequada, doncs deu ser així. També ens hem adonat ara, per exemple, que tots els pagesos haurien de tenir unes normes de conducta davant del foc. He vist granges de pagès cremades per la desídia del propietari. Per dir-ho d'una manera: les grans línies de prevenció i detecció han estat ben portades, però reconec que hi ha un seguit de coses que, possiblement perquè les donàvem per suposades, no les hem fet prou bé.

—*Faran tallafocs?*

—Jo crec que se n'ha de fer. Per un motiu, i només cal mirar el mapa dels boscos de Catalunya. Un foc que comença a cremar als afores de Barcelona podria arribar tot sol fins al Piri-

neu: la massa forestal és contínua. A Catalunya tenim un 58% de superfície forestal, un 33% de superfície agrícola, un 8% d'urbana i la resta correspon a carreteres i aigua. Això és el nostre país. I hem de prendre mesures dràstiques per protegir aquesta gran massa forestal, encara que impliquin perjudicar la imatge visual i paisatgística. També haurem de limitar l'accés als boscos.

—*Tan important és la imprudència de la gent?*

—Jo dubto que a Catalunya hi hagi una sola persona que desconegui el risc que significa fer foc al bosc. Tot i això, ens trobem que la setmana passada un senyor incendia el bosc perquè crema les faveres de l'hort. El que fa falta és aconseguir que la gent tingui, a més de la consciència, la conducta. Hi ha un consens general d'atribuir la responsabilitat del foc a l'administració, i això no és així. La responsabilitat toca a cadascú dels ciutadans d'aquest país. I li diré una altra cosa: l'Abc va fer un editorial on deia "a vostè conseller Marimón no li paguem perquè ens digui qui té la culpa, sinó perquè la culpa la tingui vostè". Si aquesta és l'opinió de la ciutadania anem arreglats.

—*El seu grup s'ha negat a convocar un ple extraordinari del Parlament per tractar dels incendis. Quina mena de desastre ha de passar perquè vostès acceptin un ple extraordinari a l'estiu?*

—No ha de passar res, i t'haig de dir que moltes persones no teníem cap inconvenient perquè es convoqués aquest ple.

—*I llavors per què no s'ha convocat?*

—Per l'actitud dels membres de l'oposició.

—*Però si l'oposició el que feia era demanar un ple extraordinari...*

—No, no feien això. Feien un espectacle. Tampoc vull ser injust. La majoria de grups volien tenir un debat seriós sobre els focs, i ho podien fer en el marc de la Diputació Permanent del Parlament, que és el màxim òrgan entre períodes legislatius. El que em va semblar molt bé en principi és la postura d'ERC, que va portar unes propostes que en gran part són aplicables. Però en altres grups hi havia voluntat de fer una certa demagògia, i no és bo aprofitar-se de la desgràcia que s'està donant sobre el territori.

—*I no creu que el ciutadà necessita explicacions en un ple extraordinari?*

—No n'estaria tan convençut. La gent al carrer, saps què vol? que deixem de discutir i apliquem mesures.

—*Com ha encaixat les crítiques del senyor Borrell a la política de prevenció de la Generalitat?*

—El senyor Borrell fa anys que fa sempre el mateix: arriba, deixa anar la llavor de zitzània i se'n va. En tot cas hauria de fer el mateix a les comunitats autònomes que estan sota el govern del seu partit.

Eduard Voltas